

Thư Cho Con, Ngày....tháng...năm...

Cu Ke, con của bố thương.

Bố viết thư này cho con sau khi bố nhìn thấy hình ảnh ngày xưa của bố qua ảnh mắt của con, một hình ảnh của một tân thiếu sinh được anh đội trưởng dẫn lên

trước đoàn kỳ và đội hình chữ “U” đã được kết hợp bởi những Hướng Đạo sinh đã được tuyên hứa vào một buổi sáng sớm, khi mặt trời chưa lên của vùng quê của thành phố Lái Thiêu, tỉnh Bình Dương, Việt Nam năm 1971.

Con ạ, mặc dù biết trước từ đêm hôm trước là mình sẽ được tuyên hứa sáng hôm sau, nhưng bố vẫn hồi hộp quá đỗi, cả đêm bố trong lều không ngủ được mặc dù ban ngày bố đã tham gia trò chơi đi tìm mật thư, mà con biết đó, trò chơi tìm mật thư thì luôn luôn kích thích tinh thần những thằng con trai thích chạy nhảy và hay tìm tòi.

Khi được anh Đoàn trưởng cho phép bước tới để đặt tay phải lên đoàn kỳ, còn tay trái giơ lên chào ba ngón, bố đã hồi hộp đến nỗi quên ba lời hứa của Hướng Đạo, mà trước đó một tuần anh đội trưởng của bố bắt bố phải thuộc trước khi về nhà, và ngay đêm hôm trước, sau khi vượt qua những thử thách và được thông báo là sẽ được tuyên hứa sáng hôm sau, bố trần trọc nằm ôn đọc ba lời hứa vì đã có lời đồn rằng “Sẽ bị từ chối, nếu trước đoàn kỳ không thuộc ba lời hứa Hướng Đạo”.

Anh Đoàn trưởng đầy kinh nghiệm, như đã biết trước chuyện sẽ xảy ra, bèn mỉm cười và nhắc bố: “Tôi xin lấy danh dự...”; và phân sau bố lướt êm và ngọt như một bài ca tử.

Con ạ, năm đó bố học lớp đệ ngũ là lớp tám của con bây giờ, trong lớp bố nổi tiếng là một cây nói cự phách, điểm thuyết trình của bố luôn luôn ở hạng cao vì bố có tài nhớ và nói trôi chảy không

bị vấp. Trong nhiều lần thi thuyết trình, bố đã thuộc toàn bài dài ba bốn trang và khi đứng trước cả lớp bố mà không phải cầm giấy. Thế nhưng, bố bị khựng trong bài thuyết trình, của người khác soạn ra, dài bốn mươi chữ của buổi sáng hôm tuyên hứa đó.

Sau này, với bố, nó là bài thuyết trình hay nhất, tuyệt vời nhất, vang vọng nhất, và nó đã được bố viết trong tờ bìa của các cuốn sổ tay của các Hướng Đạo sinh, và sự vang vọng của lời tuyên hứa Hướng Đạo vẫn mãi trong bố đến ngày hôm nay và bố cũng tin là sẽ vang vọng đến ngày cuối cùng.

“Tôi xin lấy danh dự, cố gắng hết sức làm tròn bổn phận và trách nhiệm với tín ngưỡng, tâm linh, tổ quốc và quốc gia tôi.” Con ạ, ngày xưa ở phương tây, khi một người mất danh dự vì bị một người khác hạ nhục, thì luật cho phép hai người dùng kiếm để một người tìm lại và một người trả lại, cuối cùng có thể là một hoặc cả hai người chết. Còn phương đông thì sao? Ở Nhật Bản, một Samurai có thể dùng kiếm rạch bụng tự tử vì bị thua hay bị hạ nhục và ở Trung Hoa, “Sĩ khả vong bất khả nhục” có nghĩa là kẻ sĩ có thể chết chứ không chịu nhục là mất danh dự đấy. Do đó khi con đọc lời hứa Hướng Đạo thì con đọc bằng danh dự của con và lúc đó mọi người phải nghiêm trang đưa tay chào danh dự của một Hướng Đạo Sinh. Cùng lúc đó, mọi người tin con là con sẽ cố gắng hết sức làm tròn bổn phận và trách nhiệm.

“Giúp ích mọi người bất cứ lúc nào”; Người hướng đạo là người được khuyến khích là luôn

luôn có tinh thần vị tha, nghĩ đến và hy sinh cho người khác. Bố nhớ trong lần bố vượt biển tìm tự do, khi được một tàu Na-Uy ghé lại giúp đỡ bằng cách cho lương thực và nước uống, có một anh thanh niên đứng ra nhận trách nhiệm phân phát bánh bích-qui cho mọi người và khi phát đến người cuối cùng là bố thì cũng còn một phần bánh cuối cùng cho mình. Nhưng ngay lúc đó, một em trai vào khoảng bảy tám tuổi, chắc vì nhịn đói trên tàu bốn năm ngày do đó ăn rất nhanh và chạy đến xin thêm. Người thanh niên này ngập ngừng đôi chút nhưng sau đó đưa phần bánh của mình cho em nhỏ. Lúc đó thấy thế, bố chia một nửa phần bánh cho anh ta. Sau đó bố có được một người bạn và điều tuyệt diệu hơn nữa khi biết đó chính là một Hướng Đạo Sinh.

“Tuân theo luật Hướng Đạo”; Điều này thì hiển nhiên rồi phải không? Khi con vào trường học, ở trường cũng có những điều luật mà các học sinh phải tuân theo. Vì mình là một phật tử trong đạo Phật, hay là con chiên trong đạo Công Giáo, mình phải giữ những luật lệ, nội qui mà tôn giáo đề ra

và những nội qui, lễ luật đó là những chất xúc tác giúp chất keo niềm tin dính các tín đồ lại với nhau thành một tông phái hay giáo phái. Con thử tưởng tượng một ngày nào đó, một giáo phái nào mà mạnh ai nấy làm, không ai giữ luật chung thì ngày ấy, trong giáo phái ấy, chất xúc tác sẽ mất đi, keo sẽ từ từ khô lại, mọi người mất đoàn kết và cuối cùng giáo phái ấy sẽ vỡ ra từng mảnh. Vì thế khi con tuyên hứa trở thành một Hướng Đạo Sinh, ngoài việc phải coi các Hướng Đạo Sinh khác như anh em ruột thịt con còn phải có nhiệm vụ đoàn kết với mọi người và tìm cách đoàn kết mọi người khi mầm mống chia rẽ xuất hiện.

Con ạ, hình ảnh đúng nhất của một Hướng Đạo Sinh là hình ảnh của một hiệp sĩ, đôi khi rất cô đơn vì người khác không hiểu nhưng “Hướng Đạo Sinh gặp khó khăn vẫn vui tươi” và nếu sống đúng với tinh thần và luật Hướng Đạo thì một ngày nào khi trời quang mây tạnh, sóng êm biển lặng, trên bãi cát sẽ để lộ ra những viên sỏi đẹp, đó là những hòn ngọc của biển cả hay là những gương sống của những Hướng Đạo Sinh.

Hôn con,
Bố
Trâu Hòa Nhã

